

Arrest

**nr. 343 740 van 27 maart 2026
in de zaak RvV X / IX**

**In zake: X
X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 12 mei 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 maart 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers zijn gehuwd in 2007. Ze hebben samen twee minderjarige kinderen.

Op 10 juli 2019 dienden verzoekers in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard op 3 december 2019. Tegen deze beslissing stelden verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 234 078 van 16 maart 2020.

Op 1 september 2021 dienden verzoekers opnieuw een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaarde de verblijfsaanvraag wederom onontvankelijk op 28 september 2022. Het beroep dat verzoekers tegen deze beslissing instelden bij de Raad, werd verworpen bij arrest nr. 283 306 van 17 januari 2023.

Op 14 oktober 2024 dienen verzoekers voor de derde keer een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 31 maart 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaart, aan hen ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.10.2024 werd ingediend door :

E. H. S. (geen R.R.)

Geboren te (...) op (...)1988

E. M., I. (geen R.R.)

Geboren op (...)1985

Wettelijke vertegenwoordigers van:

E. M., A. (geen R.R.)

Geboren te Antwerpen op (...)2016

E. M., Y. (geen R.R.)

Geboren te Antwerpen op (...)2018

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mevrouw op 09.03.2015 een visumaanvraag type C indient bij de Belgische vertegenwoordiging te Marokko. Op 10.07.2019 dienen zij een eerste aanvraag 9bis in. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 03.12.2019 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 13.12.2019. Op 01.09.2021 dienen betrokkenen opnieuw een aanvraag 9bis in. Deze wordt opnieuw negatief afgesloten op 28.09.2022 en ging eveneens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 06.10.2022.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, wat een speciale binding met België met zich mee zou brengen en dat zij zouden opgroeien als ware Belgen.. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen geen enkele binding zouden hebben met het land van herkomst. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoekers hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier naar school gaan. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land

van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om zich te nestelen in illegaal verblijf en om dit uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissing en bevel om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Bovendien kan er redelijkerwijze, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name acht jaar en zes jaar), van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op de bewering van betrokkenen dat hun oudste zoon in het zesde leerjaar zit en hun jongste zoon in het derde leerjaar, niet strookt met de objectieve stukken uit het administratief dossier. Daaruit blijkt dat hun oudste zoon zijn scholing in België startte op 01.02.2019 en hun jongste zoon op 19.04.2021. Verder blijkt uit de voorgelegde verklaring van de schooldirecteur dat het schoolse leren van hun oudste zoon niet altijd vanzelf zou lopen. Op basis van hun leeftijd zouden de kinderen momenteel in het 3de leerjaar en het 1ste leerjaar moeten zitten.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van het kind en verwijzen in dit kader naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU. Kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Wat het aangevoerde artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft, merken we op dat het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, evenwel enkel van toepassing is in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingsfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23).

Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Wat betreft overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, deze kwalificatierichtlijn handelt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die

internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkenen nooit een vraag om internationale bescherming hebben ingediend. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op deze richtlijn.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat een tijdelijke terugkeer het hoger belang van hun kinderen zal schaden. Hun kinderen zijn nog zeer jong, op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden worden. De bewering dat hun kinderen veel vrienden gemaakt zouden hebben met wie ze een zeer sterke emotionele banden en vertrouwensrelatie opgebouwd zouden, waardoor een terugkeer een levenslang trauma zou veroorzaken, blijkt niet uit de voorgelegde stukken. Er worden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat hun kinderen hier, buiten hun kerngezin, bijzonder hechte banden opbouwden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Het loutere feit dat zij hier zwemlessen volgden en lid zijn van een voetbalclub, toont nog niet aan dat er sprake is van zeer sterke emotionele banden of van opgebouwde vertrouwensrelaties. Uit niets blijkt dat kinderen in Marokko niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen bindingen meer zouden hebben met hun land van herkomst. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 27 jaar in Marokko (voor mevrouw, ze diende in 2015 nog een visumaanvraag in in Marokko) en ruim 24 jaar voor mijnheer en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Het feit dat betrokkenen verschillende familieleden hebben die in België verblijven of over de Belgische nationaliteit beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM omdat al hun belangen in België zouden liggen en zij hun leven hier opnieuw opgebouwd en structuur gegeven zouden hebben. Zij zouden hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen in huidig verzoekschrift melding maken van in België verblijvende familieleden. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze familieleden noch tonen zij aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Beiden beschikken ook over een familiaal netwerk in Marokko, waarmee zij regelmatige contacten onderhouden. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen voor het verderzetten van hun gezinsleven in Marokko. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden twaalf

getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwden dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maken niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde en over blanco strafbladen beschikken in België en Marokko, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2009 en 2010 in België zouden verblijven, dat zij een heel netwerk uitgebouwd zouden hebben, dat zij een immense bijdrage zouden leveren aan de Belgische samenleving, dat mevrouw vrijwilligerswerk zou verrichten, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat zij werkzaam zou zijn als schoonmaakster, dat ook mijnheer Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat hij werkzaam zou zijn in de horeca, dat zij zouden deelnemen aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat zij op de hoogte zouden zijn van onze waarden, normen en gebruiken en deze ook zouden respecteren, dat zij bewijzen voorleggen dat hun kinderen hun zwemlessen volgden, dat zij een bewijs van aansluiting bij een voetbalclub voor hun kinderen voorleggen evenals hun beider

arbeidsovereenkomst, twaalf getuigenverklaringen, bewijzen van gevolgde Nederlandse taallessen, een attest van vrijwilligerswerk van mevrouw, het diploma van de fietsschool van mevrouw en een verklaring van de schooldirectrice) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 31 maart 2025 neemt de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van eerste verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: E. M., I.
geboortedatum: (...)1985
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

Op 31 maart 2025 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: E. H., S.
geboortedatum: (...)1988
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

E. M. A., geboren op (...)2016, nationaliteit: Marokko

E. M. Y., geboren op (...)2018, nationaliteit: Marokko

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22bis van de Grondwet, van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun enig middel, zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 28/03/2025, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van het kind en verwijzen in dit kader naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en de overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (opsomming Arrest RvState) Deze verdragsbepalingen zijn gen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (melding Arrest RvState)

De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op preciseren of vervollediging noodzakelijk is.

In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel va het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit Verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, te meer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van het kind is. .. ”

Verzoekers verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten - hoorrecht

2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen

3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

Elke beslissing ivm een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind.

Dat art. 3,6,12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen , ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen , voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen , voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen , de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn , in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen.

Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken

In het oorspronkelijk verzoekschrift - aanvraag humanitaire regularisatie op basis van art. 9 bis werd duidelijk verwezen naar art. 22bis van Grondwet.

Tevens werd in het verzoekschrift dd 14/10/2024, waarmede de aanvraag werd ingediend, duidelijk gesteld ivm. de kinderen :

- dat beide kinderen in België werden geboren, het welk een bijzondere band met België met zich meebrengt*
- dat de kinderen al die jaren hebben schoolgelopen in België*
- dat zij de leergangen volgen in de Nederlandse taal; dat zij deze taal beheersen qua lezen en schrijven*
- dat het kind "A. " in het 6° leerjaar zit van de basisschool ; dat hij lid is van een voetbalvereniging dat zij muzikantielier en piano les volgt aan de (...) Academie voor Muziek en Woord*
- dat het kind "Y., in het 3° leerjaar zit van de basisschool; Dat hij lid is van een voetbalvereniging*
- dat beide kinderen ook zwemles volgen bij de (...).*

Ten onrechte wordt de situatie : lees het Hoger Belang van de kinderen door de Minister in de beslissing dd. 31/03/2025 niet aanzien als een buitengewone omstandigheid ;

Dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de bijzondere omstandigheden waarin de kinderen leven;

Dat de gemachtigde in de beslissing dd 31/03/2025 op louter arbitraire wijze poneert dat

- het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden*
- tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is*
- Bovendien dient er op gewezen te worden da de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de balen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. ..*

Hieruit volgt dat de gemachtigde inderdaad wel aanneemt dat de belangen van de kinderen werden geschaad, doch meent hij dat hieraan geen gevolg moet geven / of geen rekening mee moet gehouden ,omdat de schuld hiervoor 'bij de ouders dient gelegd te worden.

Dit is een hoogst onredelijke motivering.

Indien de gemachtigde constateert dat de belangen van de kinderen werden geschaad, dient hij overeenkomstig te handelen het belang van de kinderen te laten primeren in zijn beslissing. Hij kan zich van deze verantwoordelijkheid niet ontdoen, door eenvoudig weg te stellen dat de schuld voor het schenden van de belangen van de kinderen bij de ouders zelf ligt. Integendeel primeert ook in deze omstandigheden het belang van de kinderen en dient een beslissing genomen te worden rekening houdend met het belang van het kind.

De omstandigheden of daarbij de scholing al dan niet in het land van herkomst kan verkregen worden ; of de kinderen al dan niet gespecialiseerd onderwijs nodig hebben; hebben een zeker een gewicht bij de afweging, doch zijn onvoldoende om op basis hiervan te stellen dat op afdoende wijze rekening werd gehouden met het belang van het kind.

Door de gemachtigde werd in concerto niet nagegaan of de kinderen zich nog kunnen aansluiten bij een of andere onderwijsvorm in Marokko zonder dat deze overgang nadelige gevolgen heeft voor de verdere schoolloopbaan.

De kinderen volgen de lessen in de Nederlandse taal; de enige taal die zij kunnen lezen en schrijven; zij hebben slechts mondelinge kennis van hu moedertaal en kunnen zich derhalve zomaar niet aansluiten op het door hen bereikte niveau. Een verlies van een of meerdere schooljaren is niet in het belang van de eender welk kind.

Dat er bijgevolg in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind ; wat indruist tegen art 22bis van de Grondwet .

Bij de beoordeling van de, door de verzoekers in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie op basis van art. 9bis , ingeroepen bijzondere omstandigheden , moeten deze omstandigheden beoordeeld worden zoals zij zich voordoen .

Dit middel is gegrond.

De beslissing van de Minister dd. 31/03/2025 is verder gemotiveerd als volgt

[...]

Nochtans gaat het hier over een kerngezin; ouders en 2 jonge kinderen Uit bovenstaande redenering volgt dat de Minister stelt dat de verwijdering van het grondgebied om de aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen in het land van herkomst, slechts tijdelijk zal zijn, zonder echter enige richtlijn te kunnen geven over de duur van deze tijdelijkheid.

Er zijn in casu 2 schoolgaande kinderen. Tijdens het schooljaar 2025- 2026 zal het oudste kind, A., de middelbare school aanvatten en de jongste het 4° leerjaar volgen.

Een schooljaar tijdelijk onderbreken is niet in het belang van het kind. Daarbij mogen de twee jonge kinderen onmogelijk gescheiden worden van hun ouders, ook niet voor een relatief korte periode om de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische Diplomatieke of consulaire post in Marokko

De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk en niet disproportioneel, omdat het leed dat de beide kinderen erdoor aangedaan kan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, te meer daar de Minister bij ontvankelijkheids - verklaring van de aanvraag , nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde.

Er zijn in casu voldoende buitengewone omstandigheden te weerhouden .”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede en derde bestreden beslissingen in rechte en in feite zijn gemotiveerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom ze de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de eerste bestreden beslissing wordt bovendien uitvoerig gemotiveerd waarom dergelijke elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Ook de tweede en derde bestreden beslissingen zijn gemotiveerd met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat ze niet in het bezit zijn van een geldig visum. Verzoekers betwisten dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekers het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar ze gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verweerder kwam tot de vaststelling dat verzoekers geen overtuigende buitengewone omstandigheden aanvoert die hen verhinderen hun verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoekers zijn het oneens met deze beoordeling.

Verzoekers hernemen de elementen die ze in hun verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd. Zo benadrukken ze opnieuw dat hun kinderen in België werden geboren en dit een bijzondere band met België doet ontstaan. De kinderen hebben ook al jaren schoolgelopen in België en in de

Nederlandse taal. Hun oudste kind zit in het zesde leerjaar en is lid van een voetbalvereniging. Hij volgt ook muziek- en piano les. Ook hun jongste kind, dat volgens verzoekers in het derde leerjaar zit, is lid van een voetbalvereniging. De beide kinderen volgen ook zwemles. Verzoekers menen dat er met het hoger belang van hun kinderen onvoldoende rekening werd gehouden. Het feit dat de kinderen belangen hebben opgebouwd in België tijdens een illegaal verblijf, doet geen afbreuk aan de verplichting om wel degelijk met hun hoger belang rekening te houden. Volgens verzoekers is het daartoe onvoldoende dat er wordt gemotiveerd omtrent een mogelijke scholing in het land van herkomst en de afwezigheid van enige nood aan gespecialiseerd onderwijs. Verzoekers betogen dat verweerder niet is nagegaan of hun kinderen zich nog kunnen aansluiten bij een of andere onderwijsvorm in Marokko zonder dat deze overgang nadelige gevolgen zou hebben voor hun verdere schoolloopbaan. Hun kinderen hebben alleen een mondelinge kennis van hun moedertaal terwijl zij wel Nederlands kunnen lezen en schrijven.

Betreffende het hoger belang van de twee minderjarige kinderen wordt in de eerste bestreden beslissing op uitvoerige wijze gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, wat een speciale binding met België met zich mee zou brengen en dat zij zouden opgroeien als ware Belgen.. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen geen enkele binding zouden hebben met het land van herkomst. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoekers hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier naar school gaan. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om zich te nestelen in illegaal verblijf en om dit uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissing en bevel om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Bovendien kan er redelijkerwijze, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name acht jaar en zes jaar), van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op de bewering van betrokkenen dat hun oudste zoon in het zesde leerjaar zit en hun jongste zoon in het derde leerjaar, niet strookt met de objectieve stukken uit het administratief dossier. Daaruit blijkt dat hun oudste zoon zijn scholing in België startte op 01.02.2019 en hun jongste zoon op 19.04.2021. Verder blijkt uit de voorgelegde verklaring van de schooldirecteur dat het schoolse leren van hun oudste zoon niet altijd vanzelf zou lopen. Op basis van hun leeftijd zouden de kinderen momenteel in het 3de leerjaar en het 1ste leerjaar moeten zitten.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van het kind en verwijzen in dit kader naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU. Kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging

noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Wat het aangevoerde artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft, merken we op dat het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, evenwel enkel van toepassing is in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23).

Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Wat betreft overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, deze kwalificatierichtlijn handelt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkenen nooit een vraag om internationale bescherming hebben ingediend. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op deze richtlijn.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat een tijdelijke terugkeer het hoger belang van hun kinderen zal schaden. Hun kinderen zijn nog zeer jong, op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden worden. De bewering dat hun kinderen veel vrienden gemaakt zouden hebben met wie ze een zeer sterke emotionele banden en vertrouwensrelatie opgebouwd zouden, waardoor een terugkeer een levenslang trauma zou veroorzaken, blijkt niet uit de voorgelegde stukken. Er worden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat hun kinderen hier, buiten hun kerngezin, bijzonder hechte banden opbouwden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Het loutere feit dat zij hier zwemlessen volgden en lid zijn van een voetbalclub, toont nog niet aan dat er sprake is van zeer sterke emotionele banden of van opgebouwde vertrouwensrelaties. Uit niets blijkt dat kinderen in Marokko niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien.”

Hieruit blijkt dat verweerder erkent dat inderdaad met het hoger belang van de twee minderjarige kinderen rekening moet worden gehouden. Echter volgt uit de eerste bestreden beslissing dat hij dit ook heeft gedaan. Verweerder motiveert dat niet is aangetoond dat de twee kinderen een zodanige taalachterstand zouden hebben dat zij in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen – namelijk zes en acht jaar op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen – mag er vanuit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken om zich aan een nieuwe omgeving in hun land van herkomst aan te passen. Verweerder houdt rekening met het feit dat beide kinderen geboren zijn in België maar motiveert dat zij via hun ouders, die beiden de Marokkaanse nationaliteit hebben, tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben meegekregen. Verweerder acht het hierbij van belang dat verzoekers zich ervan bewust dienden te zijn dat zij nooit over enig permanent verblijfsrecht in België beschikten en zij dus moesten beseffen dat hun verblijf en dat van hun kinderen slechts precair was. De Raad bemerkt dat verzoekers blijkens de informatie vevat in het administratief dossier al meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen en zich inderdaad bewust moesten zijn van het precair karakter van hun verblijf in België. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder met dit element geen rekening mocht houden bij het beoordelen van hun verblijfsaanvraag. Daarnaast tonen verzoekers niet aan dat hun kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in Marokko voorhanden zou zijn. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij laten uitschijnen dat verweerder had moeten nagaan of hun kinderen zich nog zouden kunnen

aansluiten bij een of andere onderwijsvorm in Marokko. De bewijslast in het kader van een humanitaire verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt immers bij de aanvragers zelf.

Verweerder besluit dat verzoekers er niet in zijn geslaagd aan te tonen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen, het hoger belang van de minderjarige kinderen schaadt. Door enkel opnieuw te verwijzen naar de elementen die zij reeds in hun verblijfsaanvraag van 14 oktober 2024 hebben uiteengezet en te laten blijken dat ze het oneens zijn met de door verweerder gemaakte beoordeling, slagen verzoekers er niet in deze vaststelling aan het wankelen te brengen. Het feit dat verzoekers een andere mening zijn toegedaan, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. In wezen geven verzoekers hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die toelaten te besluiten dat de beoordeling van verweerder omtrent het hoger belang van de kinderen onredelijk dan wel onzorgvuldig zou zijn in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 22bis van de Grondwet blijkt evenmin.

Vervolgens lijken verzoekers de schending aan te voeren van artikel 8 van het EVRM. Ze betogen dat ze met hun twee kinderen een kerngezin vormen. Indien ze zullen moeten terugkeren naar Marokko, zal dit volgens verzoekers niet slechts tijdelijk zijn. Er wordt in de bestreden beslissingen geen enkele richtlijn gegeven over de duur van deze tijdelijkheid. Verzoekers benadrukken opnieuw dat hun kinderen in België schoollopen en dat zij hierdoor hun schooljaar zullen moeten onderbreken. Ze stellen tenslotte nog dat de minderjarige kinderen onmogelijk van hun ouders gescheiden kunnen worden.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande artikel 8 van het EVRM het volgende gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM omdat al hun belangen in België zouden liggen en zij hun leven hier opnieuw opgebouwd en structuur gegeven zouden hebben. Zij zouden hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen in huidig verzoekschrift melding maken van in België verblijvende familieleden. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze familieleden noch tonen zij aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijk. Beiden beschikken ook over een familiaal netwerk in Marokko, waarmee zij regelmatige contacten onderhouden. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen voor het verderzetten van hun gezinsleven in Marokko. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden twaalf getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwden dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting

om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Hieruit blijkt niet dat verweerder het bestaan van een kerngezin tussen verzoekers en hun minderjarige kinderen betwist. Uit de tweede en derde bestreden beslissing blijkt eveneens dat er aan alle leden van het gezin, inclusief de twee minderjarige kinderen, een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Uit de bestreden beslissingen blijkt aldus niet dat verweerder de ouders verplicht om zonder hun kinderen terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Er valt dan ook niet in te zien in welk opzicht de bestreden beslissingen een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM zouden teweeg brengen. Het betoog van verzoekers is, in zoverre een schending van deze bepaling wordt aangevoerd, niet dienstig.

De Raad merkt verder op dat in de derde bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Aldus heeft verweerder bij het treffen van de verwijderingsbeslissingen wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen. Hij stelt op goede gronden dat niet is aangetoond dat de kinderen geen scholing zouden kunnen verkrijgen in hun land van herkomst, noch dat hun scholing een speciale infrastructuur vereist die aldaar niet beschikbaar is. Uit de bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat de scholing van de kinderen in België in casu geen buitengewone omstandigheid vormt. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar ze laten uitschijnen dat ze niet minstens tijdelijk zouden kunnen terugkeren naar Marokko om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. Waar verzoekers nog bekritisieren dat er in de bestreden beslissingen geen richtlijn wordt gegeven omtrent de duur van de tijdelijke scheiding, merkt de Raad op dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet voorziet in enige maximale behandelingstermijn van een verblijfsaanvraag die met toepassing van deze bepaling bij de diplomatieke of consulaire post wordt ingediend. Het komt verweerder dan ook niet toe hieromtrent uitspraak te doen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN